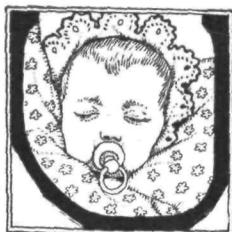


Zakaj nima drevje kralja?

Spisal Janko Polák.



klanjalo se je drevje k drevesu in si zaželetelo kralja. Dolgo je ugibalo, preden je ugenilo, da bi pristojala kraljevska krona najlepše hrastu. Toda zaman so bile vse prošnje. Hrastu ni bilo do časti.

„Pretrdo srce imam!... Naveličali bi se me!... Bolje je, da ne poizkušamo!... Izberite si koga drugega!...“ je govoril hrast.

Drevje pa se je posvetovalo iznova. Nagnilo se je do lipe. Zaman so bile vse prošnje. Lipi ni bilo do časti.

„Premehko srce imam!... Tudi zmožnosti nimam!... Izpremenilo se je marsikaj!... Jaz pa menim živetí kot sem živila dosedaj... Izberite si koga drugega!...“ je govorila lipa.

Drevje je zborovalo iznova.

„Meni se vidi,“ se oglasti smreka po dolgem posvetovanju, „da bi trnje rado sprejelo našo ponudbo.“

„Poizkusimo!... Poizkusimo!...“

In zašumelo je črez dol in breg.

„Rado sprejmem vašo ponudbo!... Vladalo bom resno, a pravično!...“ je odgovorilo trnje, in drevje mu je izročilo kraljevsko krono.

„Živi, naš kralj!“

Drevje je zabučalo. In bučanje je hitelo črez dol in breg.

Trnje pa je zavladalo. Izprva je vladalo pravično. Škoda, da ne dolgo. Kmalu je pozabilo prisege in obljube. Končno pa je jelo teptati vse pravične naredbe. — Tožbe so se kopičile. In vstajati so jeli nezadovoljneži. Zaman jih je preganjalo in morilo trnje že v njihovi najnežnejši mladosti. Najkrepkejši so le dorasli.

In dospel je dan maščevanja. Boj je bil vroč. Težko se je ločilo trnje od krone, a morallo se je.

In od takrat je drevje brez kralja.

Res se ščepiri trnje še sedaj povsod rado. Pozabiti ne more svoje nekdanje moči.

—♦—♦—♦—♦—♦—

Zašumela v vetru je poljana . . .

*Zašumela v vetru je poljana,
zašumel je tiki gaj;
na poljani je tožila ptica,
ker odšel je rajske maj.*

*Zašumelo v vetriču je žito,
klanjal se je žitni klas . . .
Ptička hvalo je žgolela
za prelepi letni čas . . .*

Borisov.

